

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-449/16

**Kerly Del Rosario Martinez Silva
przeciwko
Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)
i
Comune di Genova**

(wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Corte d'appello di Genova)

Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 3 – Świadczenia rodzinne – Dyrektywa 2011/98/UE – Artykuł 12 – Prawo do równego traktowania – Obywatele państw trzecich posiadający jedno zezwolenie

Streszczenie – wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 21 czerwca 2017 r.

1. *Zabezpieczenie społeczne – Pracownicy migrujący – Uregulowania Unii – Przedmiotowy zakres stosowania – Świadczenia należące do zakresu stosowania rozporządzenia nr 1408/71 i świadczenia z niego wyłączone – Kryteria podziału*

(rozporządzenie nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 3 ust. 1)

2. *Zabezpieczenie społeczne – Świadczenia rodzinne – Pojęcie – Świadczenie na rzecz gospodarstw domowych z co najmniej trojgiem małoletnich dzieci – Włączenie*

[rozporządzenie nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 1 lit. z), art. 3 ust. 1 lit. j)]

3. *Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka imigracyjna – Procedura jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego – Dyrektywa 2011/98 – Prawo do równego traktowania – Uregulowanie krajowe odmawiające posiadaczowi jednego zezwolenia możliwości korzystania ze świadczenia na rzecz gospodarstw domowych z co najmniej trojgiem małoletnich dzieci – Niedopuszczalność*

[dyrektywy: 2011/98 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 2 lit. c), art. 3 lit. c), art. 12; Rady 2003/109]

1. Zobacz tekst orzeczenia.

(zob. pkt 20–22)

2. Co do kwestii, czy dane świadczenie jest objęte świadczeniami rodzinnymi, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. j) rozporządzenia nr 883/2004, należy podnieść, że zgodnie z art. 1 lit. z) tego rozporządzenia określenie „świadczenie rodzinne” oznacza wszelkie świadczenia rzeczowe lub pieniężne, które mają wyrównać utrzymania rodziny, z wyłączeniem zaliczek z tytułu świadczeń alimentacyjnych oraz specjalnych świadczeń porodowych i świadczeń adopcyjnych wspomnianych w załączniku I tego

rozporządzenia. Trybunał już orzekł, że sformułowanie „wyrównujące koszty utrzymania rodziny” należy rozumieć jako publiczny wkład w budżet rodzinny mający na celu zmniejszenie kosztów wynikających z utrzymania dzieci (zob. podobnie wyrok z dnia 19 września 2013 r., Hliddal i Bornand, C-216/12 i C-217/12, EU:C:2013:568, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

W odniesieniu do świadczenia rozpatrywanego w sprawie w postępowaniu głównym, z przedłożonych Trybunałowi akt sprawy wynika, że, po pierwsze, ANF jest wypłacane na rzecz beneficjentów, którzy złożą o nie wnioski, o ile spełnione są przewidziane w art. 65 ustawy nr 448/1998 warunki związane z liczbą małoletnich dzieci i dochodami. Świadczenie to jest w konsekwencji przyznawane z wyłączeniem jakiegokolwiek indywidualnej i uznaniowej oceny potrzeb osobistych wnioskodawcy, na podstawie prawnie określonej sytuacji. Po drugie, ANF składa się z sumy pieniężnej wypłacanej każdego roku wspomnianym beneficjentom i ma na celu wyrównanie kosztów utrzymania rodziny. Chodzi więc zatem o świadczenie pieniężne, którego celem jest zmniejszenie – za pomocą wkładu w budżet rodzinny – kosztów wynikających z utrzymania dzieci.

Z całości powyższych rozważań wynika, że świadczenie takie jak ANF stanowi świadczenie z zakresu zabezpieczenia społecznego, objęte świadczeniami, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. j) rozporządzenia nr 883/2004.

(zob. pkt 23–25)

3. Artykuł 12 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, na mocy którego obywatel państwa trzeciego, który posiada jedno zezwolenie w rozumieniu art. 2 lit. c) tej dyrektywy, nie może korzystać ze świadczenia takiego jak świadczenie na rzecz gospodarstw domowych z co najmniej trojgiem małoletnich dzieci, przewidzianego przez legge n. 448 – Misura di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo (ustawę nr 448 wprowadzającą przepisy dotyczące finansów publicznych dla stabilizacji i rozwoju) z dnia 23 grudnia 1998 r.

W tym zakresie z art. 12 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2011/98 w związku z jej art. 3 lit. c) wynika, że obywatele państw trzecich, którzy zostali przyjęci w państwie członkowskim w celu wykonywania tam pracy zgodnie z prawem Unii lub prawem krajowym korzystają z równego traktowania przewidzianego w pierwszym z tych przepisów. Tymczasem taki jest właśnie przypadek obywatela państwa trzeciego, który posiada jedno zezwolenie w rozumieniu art. 2 lit. c) tej dyrektywy, ponieważ na mocy tego przepisu zezwolenie to umożliwia temu obywatelowi zamieszkiwanie zgodnie z prawem na terytorium państwa członkowskiego, które wydało to zezwolenie, w celu wykonywania pracy.

Jednakże na mocy art. 12 ust. 2 lit. b) akapit pierwszy dyrektywy 2011/98 państwa członkowskie mogą ograniczyć prawa przyznane pracownikom z państw trzecich na mocy art. 12 ust. 1 lit. e) tej dyrektywy, jednak bez ograniczania tych praw w stosunku do pracowników z państw trzecich, którzy są zatrudnieni albo którzy byli zatrudnieni przynajmniej przez okres sześciu miesięcy i są teraz zarejestrowani jako bezrobotni. Ponadto zgodnie z art. 12 ust. 2 lit. b) akapit drugi wspomnianej dyrektywy państwa członkowskie mogą postanowić, że art. 12 ust. 1 lit. e) tej dyrektywy, dotyczący świadczeń rodzinnych, nie ma zastosowania do obywateli państw trzecich, którzy uzyskali zezwolenie na pracę na terytorium państwa członkowskiego na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy, do obywateli państw trzecich przyjętych w celu podjęcia studiów oraz do obywateli państw trzecich, którzy mają prawo do wykonywania pracy na podstawie wizy.

I tak, podobnie jak dyrektywa 2003/109, dyrektywa 2011/98 przewiduje na rzecz niektórych obywateli państw trzecich prawo do równego traktowania, które stanowi zasadę ogólną, i wylicza odstępstwa od tego prawa, które państwa członkowskie mogą ustanowić. Na odstępstwa te można się jednak powołać tylko wtedy, gdy władze danego państwa członkowskiego właściwe do wprowadzenia w życie tej dyrektywy jasno wyraziły zamiar powołania się na nie (zob. analogicznie wyrok z dnia 24 kwietnia 2012 r., Kamberaj, C-571/10, EU:C:2012:233, pkt 86, 87).

(zob. pkt 27–29, 32; sentencja)